

Ágoston Tamás BÜNTETÉSEK

Leül az ágy szélére,
magához int,
árgus szemekkel rám néz,
lehúzza nadrágomat, alsómat,
csontos lábára fektet,
megmarkolja a nadrágszíjat,
felemeli bütykös kezét,
hatásszünetet tart,
rásóz, mint egy idomár, a fenekemre,
módszeresen megismétli még tízszer.

Beparancsol a szekrénybe,
elfordítja a kulcsot,
csendet rendel el,
leül újságot olvasni a fotelbe.

Felnyitja az ágyat,
berángat az ágyneműtartóba,
lecsukja,
ledől az ágyra sziesztázni,
hangosan horkol.

Ebéd közben feláll,
mögém lép,
az apai szeretetről szónokol,
belenyomja az arcomat a tányérba.

Lerántja rólam a takarót,
felráz,
kiparancsol az udvarra,
rám kiált, hogy fussam körbe a házat,
mezítláb,
pizsamában.

Kukoricát szór a sarokba,
levágja ollóval a nadrágom szárát,
utasít, hogy térdeljek rá a szemekre,
mellém guggol,
érezem a leheletét az arcomon,
a pálinka szúrós szagát, amelyet ma reggel ivott.

kép | Daniel Lee, flickr.com